

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput II. Decimi præcepti explanatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

Hæc igitur rejicienda sunt sophismata, utrumque, ac litteram sectari oportet non præcepti, quod pravam omnem carnis cupiditatem cogitationes omnes inhonestas, turpia verba obscænosque quoslibet aspectus prohibet.

CAPUT II.

Decimi præcepti explanatio.

Aliena non modo rapere, sed etiam concupiscere Deus verat; hoc enim caritati opponitur, qua proximum debemus diligere. Præterea hæc cupiditas ex amore oritur, quo terrestria bona prosequimur, quæ a nobis non sunt amanda, juxta sancti Joannis præceptum, qui ait: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ sunt in mundo* (1. Joan. 2.).

Hisce verbis, quibus decimum hoc præceptum nobis proponitur, nempe: *Non concupisces domum proximi tui, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum*: comprehenduntur

se honesta sunt, si nempe addita conditio totius malitiam ab objecto removeat; secus si conditio nihil vel unam solum aggravantem circumstantiam ab objecto tollat. Exemplum primi: *Furare non esset licitum*. Exemplum secundi: *Occidere non esset infernus*: Fornicationem committerem si non essem Clericus, vel Religiosus. Desiderium denique, quæ tertii generis objecta respiciunt, uti non audirem sacrum in die festo, si esset licitum &c. de se nec mala, nec periculosa sunt, attamen vana, ac plerumque, si verbis expostulantur, scandalum in audientibus causant.

dantur omnia, quæ illius sunt, quæ nec desiderare licet, nec invidere. Commune fere peccatum est invidia, a qua pauci admodum satis diligenter sibi cavent. Res tamen est periculi plena, eoque magis formidanda, quo minus plerumque cognoscitur. *Invidia diaboli* (ait Sapiens cap. 2.) *mors intravit in mundum.* Per invidiam in cor hominis mors intrat; extinguit enim ipsa caritatem, quæ vera hominis vita est. A superbia invidia gignitur, ait sanctus Augustinus; propriam siquidem superbe amando excellentiam, aliis homo invidet, quos sibi dignitate, honore, & virtutibus æquales videt, aut credit. Caritas autem, quæ invidiam expellit, bona omnia communia inter christianos reddit. *Habet ille virginitatem* (inquit sanctus Doctor Homil. 15. inter 50.) *ama illum, & tua est.* Iterum tu habes forte majorem patientiam: diligat te, & sua est. Ille potest satis vigilare; si non invidet, tuum est studium ejus. Tu forte potes amplius jejunare; si amat te, suum est jejunium tuum, quia per caritatem tu in illo es, & ipse in te est.

Hoc præcepto prohibemur proximum vi cogere, aut malis artibus impellere ad vendendam domum suam, bona, aut officium, quod optamus. Id attendant ii omnes, qui vicinos agros volunt acquirere, & prædiorum suorum fines extendere. Maledictionem illis Propheta minatur inquit: *Væ vobis, qui conjungitis domum, & agrum agro copulatis usque ad terminum loci.* Numquid habitabitis vos soli in medio terræ? *Godean Theol. Mor. Pars II.* X

ra (Isaia 5.) . Non solum vetitum est alia bona velle injuste acquirere, sed etiam eos desiderare ; nam huiusmodi cupiditas christianis haud convenit, qui non debent mundum eligere, neque ea quæ sunt in mundo, sicut supra (Part. I.) diligenter probavimus. Caritas a nobis exigat, ut simus de alienis bonis *socialiter* gaudentes, ut inquit sanctus Augustinus ; ideo la cuique servare debemus : quomodo igitur in invidie optare licebit ?

